

Proa

Jo
Nesbø
El
ratpenat

«En Harry és tan volcànic aquí
com en els seus casos posteriors»

Kirkus Review

JO NESBØ

EL RATPENAT

Traducció de Meritxell Salvany

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: març de 2015
Títol original noruec: *Flaggermusmammen*

© 1997, Jo Nesbø
Publicat amb l'acord de Salomonsson Agency.
© de la traducció, 2015, Meritxell Salvany

Drets exclusius en llengua catalana:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-560-5
Dipòsit Legal: B-4484-2015
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Limpergraf

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDIX

WALLA

1. Sydney, en Kensington i un tres estrelles 9
2. Un diable de Tasmània, un pallasso i una sueca 14
3. Un bisbe, un boxejador i una medusa 43
4. Nimbin, Willoch i la simfonia de Grieg 79
5. Una mare, una senyora aranya i el mite de Bubbur 100

MOORA

6. Un barnús, dades estadísticament significatives i un peix 113
7. *Terra nullius*, un macarró i en Nick Cave 134
8. Una puta simpàtica, un danès rampellut i una mica de criquet 154
9. Dos exhibicionistes, un borratxo i la llegenda de Black Snake 175
10. El gran blanc i en Mr. Bean 207
11. Una execució i la Birgitta es despulla 228
12. Una dona immensa i un metge forense 245
13. El trampolí de Frognerbadet i un vell enemic 267

BUBBUR

14. Un hostaler, dos gorilles i l'Speedy	293
15. L'Erik Mykland, un salt en paracaigudes i un sofà rococó	309
16. Cangurs aixafats, una perruca i un funeral	329
17. Milers de mosques mortes, una estomacada i un esquer	356
18. El pla i un tomb pel parc	373
19. Dues converses amb l'assassí, dos cucaburres i un somni	381
20. Un ordinador, Lady Bay i com funciona realment un mòbil	403
21. Un paio fi d'orella, un directe d'esquerra i tres cops de pistola	419
22. Un tatuatge	438
23. Mil dos-cents metres i un final	440

SYDNEY, EN KENSINGTON
I UN TRES ESTRELLES

Hi havia alguna cosa que no rutllava.

Primer, l'agent del control de passaports li havia donat la benvinguda amb un somriure d'orella a orella i un «*How are you, mate?*».

«*I'm fine*», li havia contestat en Harry Hole. Però mentia. Feia més de trenta hores que havia sortit d'Oslo via Londres, i d'ençà que havia canviat d'avió a Bahrain, no s'havia mogut d'aquell coi de seient, un que hi havia al costat d'una de les sortides d'emergència. Per raons de seguretat, no es podia tirar enrere tant com els altres, i la mala posició ja li havia destrossat l'esquena abans que sobrevolessin Singapur.

Ara, l'agent del control de passaports, que era una dona, ja no somreia.

Havia estudiat el passaport amb deteniment. En Harry no hauria sabut dir si el que l'havia fet somriure era la fotografia o el seu nom.

–*Business?*

En Harry va pensar que, probablement, la majoria d'agents de control de passaports a la majoria d'indrets del món haurien coronat la pregunta amb un «senyor», però havia llegit en alguna banda que aquella mena de demostracions de cortesia no eren gaire corrents a Austràlia. A ell tant li feia; no viatjava a l'estranger gaire sovint i tampoc no era cap esnob, i l'únic que volia en aquell moment era anar a petar

en alguna habitació d'hotel i ficar-se al llit al més aviat possible.

–Yes –li havia contestat ell, tamborinant amb els dits damunt del taulell. Llavors ella havia fet morros i li havia etzibat, en un to sec:

–*Why isn't there a visa in your passport, Sir?*

A en Harry el cor li va fer un salt; li passava sempre que intuïa que les coses estaven a punt de complicar-se. I si aquella gent només feia servir el «senyor» en les situacions crítiques?

–*Sorry, I forgot* –va remugar en Harry, furgant-se les butxaques com un desesperat. Era un visat especial, però, per què no l'hi havien grapat al passaport, com feien amb els ordinaris? Va sentir el batec esmorteït d'un Walkman darrere seu i va saber que era el del seu company de viatge; s'havia passat tot el vol sentint el mateix casset. I per què coi no recordava mai a quina butxaca es ficava les coses? A més, feia calor, i això que gairebé eren les deu de la nit. Llavors va reparar que començava a sentir picor a la clepsa.

Per fi va trobar el document i el va posar sobre el taulell, alleujat.

–*Police officer, are you?*

L'agent va alçar els ulls del visat i va observar detingudament en Harry un altre cop, tot i que ara sense fer morros.

–Espero que ningú no s'hagi posat a matar rosses noruegues per passar l'estona –li va dir l'agent amb una rialleta, mentre li estampava el segell al visat especial amb un cop enèrgic.

–No, no. De moment només n'han matat una –li va contestar ell.

El vestíbul d'arribades era ple a vessar de guies i de xofers de limusina. Tots duïen a la mà cartells amb cognoms escrits, però no n'hi havia cap que digués «Hole». Ja se n'anava a buscar un

taxi quan un home negre amb uns texans clars i una camisa hawaiana es va obrir pas entremig del fotimer de cartells i se li va acostar decidit; tenia un nas molt més ample del normal i els cabells foscos i rinxolats.

–*Mister Holy, I presume!* –va dir, amb aire triomfant.

En sentir-lo, en Harry va rumiar un moment. Ja tenia coll avall que es passaria els primers dies de la seva estada a Austràlia intentant instruir la gent sobre com havien de pronunciar el seu cognom per tal d'evitar que comencessin a anomenar-lo «senyor Forat»,¹ però, ben mirat, allò de «senyor Sagrat» no estava gens malament.

–*Andrew Kensington, how are ya?* –li va dir després l'home, allargant-li una mà immensa que de seguida va estrènyer la seva deixant-la com una taronja acabada d'esprèmer–. *Welcome to Sydney. Hope you enjoyed your flight* –va dir després, repetint com una mena d'eco les mateixes frases que li havia dit l'hostessa feia amb prou feines vint minuts. Així i tot, era evident que l'hi deia de cor. Després va agafar la maleta atrotinada d'en Harry i es va dirigir cap a la sortida sense mirar enrere; en Harry el va seguir.

–*Treballes per a la policia de Sydney?* –li va preguntar.

–*Sure I do, mate. Watch out!*

Tot i l'avís, en Harry va veure venir la porta giratòria massa tard i es va endur un cop al nas tan fort que li van plorar els ulls i tot. Probablement, un esquetx dolent protagonitzat per pallasos de pa sucat amb oli no hauria començat pitjor.

–*Bloody doors, ay?* –va dir en Kensington.

«Coi de portes, sí», va pensar en Harry. Però no se li va acudir res que valgués la pena dir i va callar.

Un cop a l'aparcament, en Kensington va obrir el maleter d'un Toyota petit i tronat i hi va entaforar la maleta d'en Harry. Després se'l va mirar i li va preguntar, sorprès:

1. «Hole», pronunciat en noruec, sona diferent de «Forat» en anglès. (*N. de la T.*)

–*Do you wanna drive, mate?*

Llavors en Harry es va adonar que era al costat de la porta del seient del conductor. És clar! A Austràlia conduïen pel costat esquerre de la carretera! Al final es va asseure en un dels seients de darrere, però, perquè el del copilot era ple de paperots, cassets, i tota mena de porqueria.

–Tu deus ser un aborigen, oi? –li va preguntar en Harry, just quan el Toyota començava a rodar per la carretera.

–*Guess there's no foolin' you, officer* –va dir en Kensington, mirant pel retrovisor.

–A Noruega us anomenem «*australneger*». Negres australians.

–*Really?* –va dir en Kensington, sense apartar la vista del retrovisor.

Llavors en Harry es va sentir una mica incòmode.

–En fi. Suposo que el que volia dir és que els teus avantpassats no tenen res a veure amb els convictees que van arribar d'Anglaterra ara fa dos-cents anys –va afegir en Harry. Volia que en Kensington veiés que, per poc que fos, sabia alguna cosa de la història del país.

–*That's right, Holy.* Els meus avantpassats van trepitjar aquest continent fa més de dos-cents anys. Uns quaranta mil, per ser més exactes.

En Harry va veure el somriure esbatanat d'en Kensington reflectit al retrovisor i va pensar que si callava una estoneta potser faria més bon paper.

–Ja. Digue'm Harry, si us plau.

–D'acord, Harry. Tu a mi em pots dir Andrew.

Durant la resta del viatge, va ser l'Andrew qui li va donar conversa. Mentre travessaven King's Cross, n'hi va explicar unes quantes coses, com ara que era un niu de prostitució, el centre

d'operacions dels narcotraficants de la ciutat i, en definitiva, el brou de cultiu ideal per a la majoria de negocis tèrbols. Un de cada dos dels escàndols que sacsejaven la ciutat tenien relació amb algun hotel o local de striptease del quilòmetre quadrat on s'estenia la barriada.

–Apa, ja hem arribat! –li va dir tot d'una l'Andrew. Després es va acostar a la vorera, va baixar del cotxe com una molla i va anar a buscar la maleta d'en Harry.

–*See ya tomorrow* –li va dir després. Al cap d'un moment, ell i el Toyota s'havien esfumat, i en Harry, que tenia l'esquena encarcerada i un jet lag incipient, es va quedar sol amb la seva maleta, palplantat com un estaquirot, en una vorera d'una ciutat amb un nombre d'habitants que equivalia si fa no fa al de tot un país com ara Noruega. L'Andrew l'havia deixat davant de l'hotel Crescent, un hotel esplèndid. Damunt de la porta, al costat del nom, hi havia tres estrelles, però la cap de la policia d'Oslo no era precisament coneguda per la seva extravagància a l'hora d'allotjar els seus subordinats. Aquell hotel, amb tot, semblava tenir cara i ulls. En Harry va pensar que, probablement, oferien descomptes especials per als funcionaris i que l'habitació que li havien reservat era la més petita.

I no s'equivocava.